

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯƠI BA
NGŨ TIỀN THỊ VỆ BỊ HÀNH HUNG

A Kha giậm chân gắt lên :
- Ta không nhận ! Ta không nhận ! Ta không cha không mẹ, cũng chẳng có sư phụ nữa.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Sư tử có tiểu đệ đây là chồng

A Kha phẫn nộ đến cực điểm lượm hòn đá nhắm liệng vào gã.

Vi Tiểu Bảo lạng người đi né tránh.

A Kha xoay mình lại theo đường nhỏ chạy về phía tây.

Vi Tiểu Bảo nói giật giọng :

- Này này ! sư tử đi đâu thế ?

A Kha dừng bước quay lại quát mắng :

- Có một ngày kia mi sẽ chết vì tay ta.

Vi Tiểu Bảo không giám rượt theo, dương cặp mắt lên nhìn để mặc cô đi.

Cửu Nạn trong lòng buồn bã, nhìn Lý Tự Thành xua tay. Bà không nói gì nữa, tung mình nhảy lên ngựa đi ngay.

Vi Tiểu Bảo nhìn Lý Tự Thành nói :

- Nhạc phụ đại nhân ! Sư phụ của tiểu tử đã không giết thì nhạc phụ nên đi cho lẹ.

Lý Tự Thành trong lòng khoan khoái vô cùng, nhưng lão trợn mắt lên nhìn Vi Tiểu Bảo ra chiều tức giận.

Vi Tiểu Bảo thấy lão ngó mình chằm chặp, trong lòng không khỏi khiếp sợ, lông tóc dựng đứng cả lên, bất giác lùi lại hai bước.

Lý Tự Thành hừ một tiếng rồi nhỏ nước miếng xuống đất đánh toẹt một cái.

Lão trở gót thêm con đường nhỏ rảo bước đi ngay.

Vi Tiểu Bảo gục gặc cái đầu bụng bảo dạ :

- A Kha thế nào cũng chịu lấy ta rồi. Dĩ nhiên y chẳng thèm để tâm gì đến cái thằng chồng này nữa

Gã quay đầu nhìn lại thấy bọn Từ Thiên Xuyên, Mã Ngạn Siêu, tay cầm binh khí lăm lăm đứng đằng sau mình.

Nguyên hai người này sợ Lý Tự Thành động thủ hành hung Vi Tiểu Bảo một cách đột ngột, nên họ chuẩn bị trợ lực cho gã.

Từ Thiên Xuyên nói :

- Lão đó ngày trước gây nên chuyện long trời lở đất, làm mất giang sơn nhà Đại Minh. Nay lão đã già nua mà vẫn còn đầy vẻ anh hùng khí khái.

Vi Tiểu Bảo thè lưỡi ra nói :

- Ghê gớm quá !

Rồi gã hỏi :

- Có đem theo Hãn Thiếp Ma về không ?

Từ Thiên Xuyên đáp :

- Hãn là nhân vật khấn yếu, khi nào thuộc hạ dám sơ xuất ?

Vi Tiểu Bảo nói :

- Hay lắm ! Hai vị nên thận trọng, chớ để hãn tẩu thoát giữa đường.

Đoàn người tiến về phía bắc.

Vi Tiểu Bảo đến gần bọn Mộc Kiếm Thanh, Liễu Đại Hồng, Ngô Lập Thân để hàn huyên với họ.

Bọn Mộc Kiếm Thanh trong lòng buồn bã nghĩ thầm :

- Tính mạng của bọn mình đều nhờ gã cứu thoát. Vậy từ nay trở đi Mộc Vương Phủ khi nào còn dám tranh hùng với Thiên Địa Hội nữa ?

Liễu Đại Hồng la người mau mắn nói ngay :

- Vi hương chủ ! Bất cứ việc gì đối với Ngô Tam Quế lão phu cũng không tiện tranh dành với Thiên Địa Hội. Ôn đức giải cứu của Hương chủ e rằng kiếp này bọn lão phu không thể báo đáp được.

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Chúng ta cùng một hoàn cảnh chết đến nơi mà thoát được là may.

Ngô Lập Thân hậm hực nói :

- Có một ngày kia phải xử ngàn đao phân thân thằng tiểu tặc Lưu Nhất Chu.

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Phải chăng y đã mật báo với quân địch ?

Ngô Lập Thân đáp :

- Chẳng gã thì còn ai nữa ? Thằng giặc nay...thằng giặc này ...

Lão nói tới đây rồi lắc đầu không ngớt.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Hiện y ở lại với bọn Ngô Tam Quế ư ?

Mộc Kiếm Thanh đáp :

- Chắc thế. Bữa trước Liễu sư phụ phái gã đi do thám tin tức. Gã bị bọn thủ hạ của Ngô Tam Quế bắt được. Ngay đêm hôm ấy đại đội binh mã ở Vương phủ kéo đến bao vây bọn tại hạ. Bọn tại hạ tìm được chỗ ở rất kín đáo, nếu gã không báo thì bọn Ngô Tam Quế quyết chẳng thể biết được.

Mộc Kiếm Thanh nói tới đây, buông tiếng thở dài nói tiếp :

- Đáng tiếc là Ngao đại ca đã hy sinh vì nước.

Rồi gã nhìn Vi Tiểu Bảo cáo từ :

- Vi hương chủ ! Non xanh trơ đó, nước biếc còn đây. Bọn tại hạ hãy xin tạm biệt.

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Nơi đây còn thuộc địa giới của Hán gian, chúng ta nên đi với nhau cho có

vây cánh. Chờ khi ra khỏi Vân Nam hãy chia tay mỗi người mỗi ngả.

Mộc Kiếm Thanh lắc đầu nói :

- Đa tạ Vi hương chủ có lòng quyến cố. Nếu bọn tại hạ lại lọt vào tay đại Hán gian thì chẳng còn mặt mũi nào mà hành động nữa.

Y nghĩ thầm trong bụng :

- Bọn Mộc Vương phủ nhà mình đã bị bắt, bây giờ lại phải nhờ bọn quan binh Thất Đát bảo vệ cho thì còn ra thể thống gì nữa ?

Y liền dẫn bọn người Mộc Vương phủ cáo biệt ra đi.

Mộc Kiếm Bình đi sau cùng. Cô đi được mấy bước quay lại nói :

- Tiểu muội đi đây ! Đại ca... đại ca hãy bảo trọng tấm thân.

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Được rồi ! Cô cũng giữ mình cho cẩn thận.

Rồi gã nói khẽ :

- Bây giờ cô hãy đi theo ca ca, đừng trở về đảo Thần Long nữa.

Mộc Kiếm Bình gật đầu.

Vi Tiểu Bảo dắt con ngựa của gã cầm cương đưa vào tay cô nói :

- Ta tặng cho cô con ngựa này.

Mộc Kiếm Bình vành mắt đỏ hoe. Cô đón lấy dây cương, nhảy lên lưng ngựa chạy theo bọn Mộc Kiếm Thanh.

Đoàn người đi mấy ngày, cách thành Côn Minh đã xa, thủy chung vẫn không thấy có binh mã của Ngô Tam Quế rượt theo, mọi người mới yên dạ.

Một hôm đi tới huyện Khúc Tĩnh vào lúc xế chiều, đột nhiên thấy bốn người kỵ mã chạy tới. Một người nhảy xuống ngựa nhìn viên tham lĩnh trong đội Kiêu Kỳ doanh đi đầu, nói là có việc báo khẩn cấp về quân tình cần bẩm với Khâm Sai đại thần. Viên tham lĩnh tiên phong liền dẫn bốn người vào doanh trại.

Vi Tiểu Bảo ra tiếp kiến thấy người đi trước thân hình bé nhỏ, gầy nhom, nước da đen nhẻm. Gã toan hỏi có chuyện gì về quân tình, Tiền lão Bản đứng ở

sau lưng gã cất tiếng trước :

- Phải chăng ông bạn là Quảng huynh đệ ?

Người kia khom lưng đáp :

- Tiểu đệ là Quảng Thiên Hùng. Tiền đại ca vẫn mạnh giỏi chứ ?

Vì Tiểu Bảo đưa mắt nhìn Tiền Lão Bản.

Tiền Lão Bản gật đầu khẽ nói :

- Y là người nhà.

Vì Tiểu Bảo lên tiếng :

- Hay lắm ! Quảng lão huynh phải một phen tân khổ. Chúng ta hãy vào nhà trong nói chuyện.

Trong hậu đường toàn là anh em Thiên Địa Hội.

Tiền Lão Bản giới thiệu :

- Quảng huynh đệ ! Vị này là hương chủ ở Thanh Mộc Đường.

Quảng Thiên Hùng khom lưng làm lễ bái kiến theo thể lệ của Thiên Địa Hội. Hấn hô khẩu hiệu:

- Thiên phụ địa mẫu, phản Thanh phục Minh! Thuộc hạ là Quảng Thiên Hùng ở dưới trướng Cổ hương chủ tại Xích Hoả đường xin tham kiến Vi hương chủ cùng các vị đại ca trong Thanh Mộc đường.

Vì Tiểu Bảo nói :

- Té ra Quảng đại ca ở Xích Hoả đường. Tại hạ rất lấy làm hân hạnh.

Tiền Lão Bản ngày trước đã được gặp Quảng Thiên Hùng mấy lần ở Hồ Nam, liền giới thiệu với bọn Phong Tế Trung, Từ Thiên Xuyên, Mã Ngạn Diêu, Huyền Trình đạo nhân.

Ba người đi theo Quảng Thiên Hùng cũng là anh em ở Xích Hoả đường.

Mọi người đều biết Xích Hoả đường cai quản tỉnh Quý châu. Chỉ đi mấy ngày nữa là tới địa giới tỉnh này. Nay được anh em bản hội đến đưa tin tức, quần hùng ai cũng hoan hỷ.

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Sau khi chia tay ở Hà Bắc, tại hạ chưa được gặp Cổ hương chủ. Y có được mọi điều thuận lợi chăng ?

Quảng Thiên Hùng đáp :

- Cổ hương chủ vẫn bình yên. Y sai thuộc hạ đến thăm an Vi hương chủ cùng các vị đại ca ở Thanh Mộc đường. Bọn tại hạ hay tin Vi hương chủ cùng các vị gần đây làm nên nhiều đại sự, rất đem lòng ngưỡng mộ. Nay được báo kiến thật là hân hạnh.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Đã là chỗ anh em, huynh đệ hà tất phải khách sáo ? Mấy bữa nữa bọn tại hạ đến quý tỉnh sẽ được cùng Cổ hương chủ trò chuyện.

Quảng Thiên Hùng đáp :

- Cổ hương chủ phái thuộc hạ đến trình Vi Tiểu Bảo hương chủ cùng các vị đại ca nên đổi hướng đi về phía tây, chứ đừng tới Quý Châu.

Vi Tiểu Bảo cùng quần hùng nghe nói đều ngạc nhiên.

Quảng Thiên Hùng nói tiếp :

- Cổ hương chủ cũng nói rằng rất mong được gặp Vi hương chủ cùng các vị đại ca tự sự cho thỏa lòng ước vọng, nhưng nên hội diện ở trong địa giới tỉnh Quảng Tây hay hơn.

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Vì lẽ gì mà không nên hội ngộ ở Quý Châu ?

Quảng Thiên Hùng đáp :

- Bọn thuộc hạ được tin báo Ngô Tam Quế phái binh mai phục rải rác khắp giải đáp Tuyên Oai, Hồng Kiều trấn, Tân Thiên Bảo. Chúng giả trang làm quân trộm cướp để mưu đồ hành động bất lợi cho Vi hương chủ cùng các vị đại ca.

Vi Tiểu Bảo cùng bọn Từ Thiên Xuyên đồng thanh la hoảng :

- Ủi chà !

Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa tức giận cất tiếng thóa mạ :

- Tổ bà nó ! Tên gian tặc này quả nhiên chưa chịu thua mình. Hắn còn muốn cho thằng con cũng mất mạng chẳng ?

Quảng Thiên Hùng đáp :

- Ngô Tam Quế là con người nham hiểm phi thường. Hắn phái rất nhiều cao thủ để cầm chân vị sư thái bản lãnh thần thông vẫn đi kèm Vi hương chủ, rồi cướp lấy ba nhân vật chính yếu là con trai hắn, Công chúa Thất Sát và Vi hương chủ. Còn ngoài ra bao nhiêu người tùy tùng nhất luật giết hết để bịt miệng. Hiện giờ ải Tùng Lưu giữa khoảng huyện Khúc Tĩnh và huyện Triêm Ích đã bị phong tỏa, không ai qua lại được. Bốn người bọn thuộc hạ phải đi đường quanh giữa những khe núi để đến đây cho chóng, vì sợ Vi hương chủ được tin trễ có thể bị trúng gian kế của đại Hãn gian. Bọn thuộc hạ phải đi suốt ngày đêm mới tới đây không lỡ việc.

Vi Tiểu Bảo thấy bốn người bọn chúng đều mặt đỏ hoe, hai má lõm vào. Hiển nhiên chúng đã mỗi mệt đến cùng cực.

Gã liền an ủi :

- Bốn vị đại ca đã phải một phen cực nhọc, khiến cho tại hạ cảm động vô cùng.

Quảng Thiên Hùng đáp :

- Bọn thuộc hạ đưa tin được kịp thời, không đến nỗi lầm lỡ việc lớn là một điều thoả mãn lắm rồi.

Hắn nói câu này, nổi vui mừng lộ ra ngoài mặt.

Vi Tiểu Bảo quay sang hỏi quần hùng :

- Bây giờ các vị đại ca tính sao đây ?

Tiền Lão Bản hỏi Quảng Thiên Hùng :

- Quảng đại ca có biết toán binh mã của Ngô Tam Quế phái đi mai phục đại khái bao nhiêu người không ?

Quảng Thiên Hùng đáp :

Ngô Tam Quế không kịp phái quân đội ở Côn Minh. Nghe nói hắn cho lính

điều truyền thư điều động sĩ tốt ở Diên Bắc và Kiếm Nam, vào khoảng trên ba vạn người.

Quần hào nghe nói đều lớn tiếng chửi bới.

Bộ thuộc của Vi Tiểu Bảo có trên hai ngàn người, tức là chưa được một phần mười số quân bên địch. Tình thế quả bất địch chúng đã trông thấy rõ.

Tiền Lão Bản lại hỏi :

- Cổ hương chủ muốn bọn tiểu đệ đến nơi nào thuộc tỉnh Quảng Tây để cùng nhau tương hội ?

Quảng Thiên Hùng đáp :

- Cổ hương chủ đã phái người đưa tin cho Mã hương chủ ở Gia Hậu đường thuộc tỉnh Quảng Tây. Nếu được Vi hương chủ đồng ý thì ba vị hương chủ sẽ cùng nhau hội ngộ ở Lộ Thành miền Quế Tây. Đường lối từ đây đến Lộ Thành hiểm trở khó đi, nhưng không có binh mã của Ngô Tam Quế canh giữ. Các vị huynh đệ ở Gia Hậu đường sẽ đón tiếp ở dọc đường.

Vi Tiểu Bảo ban đầu nghe nói Ngô Tam Quế phái ba vạn nhân mã chặn đường trong lòng đã khiếp sợ. Bây giờ được biết Cổ hương chủ bố trí ổn thoả, Mã hương chủ phái người tiếp ứng gần lại cao hứng khác thường liền đáp :

- Hay lắm ! Vậy chúng ta cứ đến Lộ Thành. Sẽ có ngày lão con rùa Ngô Tam Quế phải sáng mắt ra.

Gã liền hạ lệnh lập tức rẽ qua phía tây nam. Lại để bọn Quảng Thiên Hùng bốn người và Ngô ứng Hùng ngồi chung xe, một là để chúng nghỉ ngơi, hai là để giám thị Ngô ứng Hùng, đề phòng Ngô Tam Quế phái thủ hạ đến cướp đoạt.

Tướng sĩ nghe nói Ngô Tam Quế phái binh triệt lộ đều vừa kinh hãi vừa tức giận, biết mình đang ở nơi hiểm địa, liền lặng lẽ đi thật nhanh. Dọc đường không làm kinh động tới quan nha. Đêm đến hạ trại nghỉ ngơi ở ngoài hoang dã.

Một hôm đoàn người tới Lộ Thành. Hương chủ Gia Hậu đường trong Thiên Địa Hội là Mã Diêu Hưng, hương chủ Xích Hoả đường là Cổ Chí Trung đã chờ sẵn ở đây. Những người đứng đầu trong bọn thuộc hạ hai đường đều tụ hội để đón tiếp.

Ba vị Đường hương chủ hội ngộ rất hân hoan thân thiện.

Tối hôm ấy, Mã Siêu Hưng mở tiệc lớn thết đãi Vi Tiểu Bảo cùng quần hùng Thanh Mộc đường.

Giữa lúc mọi người đang ăn uống, có người do thám của Xích Hoả đường đến người báo cáo là bộ thuộc của Ngô Tam Quế đã biết việc Vi Tiểu Bảo đổi hướng sang Quảng Tây, chúng lập tức rượt theo hiện đã đến biên giới tỉnh này, nhưng không dám tiến vào sâu còn chờ chỉ thị của Côn Minh.

Mã Siêu Hưng cười nói :

- Quảng Tây không thuộc quản hạt Ngô Tam Quế. Nếu tên gian tặc kia dẫn quân vượt qua biên giới là công nhiên tạo phản rồi. Vi hương chủ ! Các vị đi đường cực nhọc hãy nghỉ lại Lộ Thành vài bữa. Ở đây rẽ sang Quảng Đông rồi sẽ quay về phía bắc mà tiến thì bọn Ngô Tam Quế không đuổi theo được nữa.

Đoàn người nghỉ ở Lộ Thành một ngày. Vi Tiểu Bảo thấy nơi đây cách Vân Nam còn gần, trong lòng chưa hết lo sợ liền thôi thúc mọi người chuẩn bị lên đường.

Sáng sớm ngày thứ ba, mọi người từ biệt Cổ Chí Trung cùng anh em Xích Hoả đường thượng lộ tiến về phía Đông.

Mã Siêu Hưng cùng anh em Gia Hậu Đường đưa mọi người đi.

Vi Tiểu Bảo thấy mỗi ngày cách xa Vân Nam đã hơi yên lòng.

Đoàn người đi tới Quế Trung, bọn thị vệ cùng quan binh hết sợ hãi, lại dỏ thói cũ, đến châu huyện nào cũng quấy nhiễu các địa phương quan.

Một hôm đoàn người đi tới Liễu Châu. Liễu Châu là một thành thị lớn thuộc tỉnh Quảng Tây. Viên tri phủ sở tại nghe tin Công chúa tới nơi dĩ nhiên hết sức cung ứng đón tiếp một cách cực kỳ trịnh trọng.

Bọn Ngự tiền thị vệ cùng Kiêu Kỳ quan binh khác nào cá gặp nước, ở trong thành tha hồ ăn chơi phè phỡn.

Tối ngày thứ ba, Vi Tiểu Bảo và Mã Siêu Hưng cùng anh em Thiên Địa Hội đang ngồi trò chuyện, bỗng thấy lãnh đội ngự tiền thị vệ là Trương Khang Niên

hốt hoảng chạy vào la lên :

- Vì tổng quản !...

Rồi gã dừng lại không nói nữa. Vẻ mặt rất đỗi hoang mang.

Vì Tiểu Bảo thấy má bên trái hấn sưng lên, mắt bên phải tím đen. Hiển nhiên hấn đã cùng người đánh nhau mà bị thất bại. Gã nghĩ thầm trong bụng :

- Ngự tiền thị vệ không đánh người đã là hay lắm rồi, kẻ nào lớn mật dám đánh hấn ?

Gã không muốn cho Ngự tiền thị vệ phải mất mặt với anh em Thiên Địa Hội, liền nhìn Mã Siêu Hưng nói :

- Xin Mã đại ca hãy ngồi chơi một chút. Tiểu đệ phải ra ngoài giây lát rồi trở về ngay. Mong đại ca miễn thứ.

Mã Siêu Hưng đáp :

- Vì huynh đệ dạy quá lời. Huynh đệ có việc xin cứ tùy tiện.

Vì Tiểu Bảo ra khỏi sương phòng. Trương Khang Niên theo sau.

Ra ngoài rồi hấn mới nói :

- Trịnh tổng quản, Triệu nhị ca bị người bắt giữ rồi.

Triệu nhị ca mà hấn nói đây tức là lãnh đội Ngự tiền thị vệ Triệu Tế Hiền.

Vì Tiểu Bảo cất tiếng thóa mạ :

- Con mẹ nó ! Tên nào mà lớn mật thế ? Phải chăng là thủ bị ở phủ Liễu Châu ? Hay là bọn nha dịch của Quan phủ ? Triệu đại ca phạm tội gì ? Giết người chẳng ?

Gã hỏi vậy vì nghĩ rằng nếu Triệu Tế Hiền không phạm tội giết người, gây ra án mạng, thì chẳng khi nào quan nha địa phương dám bắt giữ Ngự tiền thị vệ.

Trương Khang Niên vẻ mặt bẽn lèn, ấp úng đáp :

- Không phải quan nha bắt mà y bị giữ ở sòng bạc.

Vì Tiểu Bảo vừa kinh ngạc vừa cao hứng, bất giác cười khà khà hỏi :

- Tổ bà nó ! Sòng bạc ở Liễu Châu mà có kẻ lớn mật dám giữ cả Ngự tiền thị vệ ư ? Thật là một chuyện kỳ văn hiếm có. Chắc các vị thua bả rồi. Có đúng thế không ?

Trương Khang Niên gật đầu, nhăn nhó cười đáp :

- Bọn nô tài bày tên đến sòng Tài Xỉu đánh bạc. Con mẹ nó ! Không hiểu sòng bạc có ma quỷ hay sao mà mở liên mười ba tiếng "Tài". Bầy anh em nô tài thua hết trên một ngàn lạng.

Đến tiếng thứ mười bốn, Triệu nhị ca và nô tài đều nhất quyết tiếng này phải là "Xỉu".

Vì Tiểu Bảo lắc đầu đáp :

- Hồng rồi ! Hồng rồi ! Chắc lại "Tài" nữa.

Trương Khang Niên nói :

- Đáng tiếc bọn nô tài không mời tổng quản đưa đi nên mới bị mắc bẫy chúng. Cả bầy tên trong bọn nô tài móc hết ngân phiếu trong mình ra đặt xuống cửa "Xỉu". Hỡi ơi !...

Vì Tiểu Bảo cười hỏi :

- Mở bạc ra lại "Tài" nữa phải không ?

Trương Khang Niên bóp chặt hai tay lại tỏ ra hết đường. Hắn đáp :

- Nhà cái toan thu bạc. Bọn nô tài không cho và bảo y : Cổ lai khắp thiên hạ chẳng có sòng nào mở mười bốn tiếng "Tài" liên bao giờ. Đây nhất định là chuyện cờ gian bạc lận....

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Chủ sòng vội ra dàn xếp nói là tiếng này bỏ đi không ăn mà cũng không giam.

Vì Tiểu Bảo hỏi :

- Thế rồi sao nữa ?

Trương Khang Niên kể tiếp :

- Triệu đại ca bảo : Không được ! Tiếng này nguyên là bạc "Xiu". Nhà cái đã đụng tay vào. Bọn ta thua nhiều rồi. Lần này mới thắng sao lại không giam ?

Vì Tiểu Bảo cười nói :

- Con mẹ nó ! Các vị thật là mặt lầy. Hiển nhiên thua bạc rồi còn cãi cối. Đừng nói mười bốn tiếng "Tài". Bạc rền đến 24 tiếng, ta cũng thấy qua rồi.

Trương Khang Niên kể tiếp :

- Chủ sòng cũng bảo thế. Triệu nhị ca liền nói : "Chúng ta ở dưới trướng Thiên Tử tại thành Bắc Kinh chẳng bao giờ có chuyện này". Rồi y nổi nóng. Nô tài cũng rút đao ra. Chủ sòng sợ tái mặt liền dàn xếp : Bọn tiểu nhân được các vị thi vệ đại nhân đến chơi là hân hạnh lắm rồi. Khi nào bọn tiểu nhân dám lấy tiền của các vị đại nhân. Các vị đã thua bao nhiêu, bọn tiểu nhân xin hoàn lại. Triệu nhị ca liền bảo : Hay lắm ! Bọn ta không thua, mà bị các người đánh bạc bịp lấy mất ba ngàn một trăm năm mươi ba lạng bạc. Chỗ lẻ bỏ đi không kể coi như vận xúi mà thôi. Người chỉ hoàn lại ta ba ngàn lạng là xong.

Vì Tiểu Bảo nổi lên tròng cười ha hả, dặt tay Trương Khang Niên đi vào vườn hoa rồi hỏi :

- Thế là các vị phát tài rồi còn gì ? Chủ sòng có trả đủ số không ?

Trương Khang Niên đáp :

- Chủ sòng là người biết điều lại mau mắn. Hắn nói : Dù là hạng quang côn đi ăn cơm hót trên chốn gian hồ, cũng phải lấy nghĩa khí bạn bè làm trọng. Hắn đem ngay ba ngàn lạng bạc trao cho Triệu nhị ca. Triệu nhị ca đón lấy bạc rồi, đã chẳng cảm ơn câu nào, lại còn ra điều trịch thượng bảo : Thế là người may lắm đó. Lần sau còn các tệ bịp người thì ta quyết chẳng dung tha.

Vì Tiểu Bảo chau mày nói :

- Nếu thế thì Triệu Tế Hiền trái quá rồi ! Người ta đã lịch sự giữ thể diện cho mình, thì còn nói khích bác làm chi ?

Trương Khang Niên đáp :

- Tổng quản dạy phải lắm. Nô tài cũng nghĩ vậy. Giả tỷ Triệu Nhị ca nói đôi lời dễ nghe thì đã không thành chuyện. Nhưng y lấy bạc rồi còn thốt ra những

điều khinh bạc làm thương tổn đến lòng tự ái của người ta một cách quá đáng.

*** vietkiem.com ***